

Van de schim en de fragmenten

Patrick Haverkate

ODE AAN HANS LODEIZEN

ooit had ik een verlangen in mij naar de onbepaalde ruimte
als een spiegelbeeld in mijn gezicht
ik zocht het helderste reflectant van de zon
in licht in donker ben ik opgegaan
totdat ik verdween in de uitgestrekte ruimte
in de holle vorm in het beeld van ontwaken
in de stille tuin dwarrelen woorden waar de wind vrij spel heeft
tot het water mijn oren sluit wil ik dansen in een handvol donker
als een spiegelbeeld het kind op mijn gezicht.

AL MIJN VROUWEN ZEGGEN

al mijn vrouwen zeggen
dat ik de dief ben van hun nachtelijk lichaam.
nu heb ik bij dit meisje in haar hoofd mijn liefdesbrief
geprent, in haar zeeziek lichaam mijn stenen
maar op haar huidige lippen proef ik
nog de monden van weleer, aan haar lichaam voel ik
steeds oudere randen en vormen.
alleen in mijn slaap
verslind ik nog het grote verdriet
en de dorst waaruit hun nachtelijk lichaam bestaat.

toen ik als knaap dacht dat ik de taal in haar oren kon bijten
lag zij die in werkelijkheid veel volwassener was
al met de rug naar mij toe gekeerd, toen al was
haar gelaat door donker omsluierd en ik zag niet
hoezeer haar de tranen ontbraken
die een mens aan zijn ogen ontnomen worden.
toen ik dichter was geworden
vonden haar woorden weer in mij een betekenis:
toch heeft de taal mij als een boek dichtgeslagen.
toen de nacht kwam waarin mijn sterven als een sluier
over mijn gezicht viel, zag ik als enige
hoe eindelijk de letters rolden
uit de getuitede mond van mijn taal
toen zij met de rug naar mij toe gekeerd
in mijn poëzie als in een spiegel staarde.

—

de deuren naar de dieren zijn gekeerd
richting mensen die bepalen dat de daad
van de gedachte heter is geblakerd dan de
waarheid hard te maken valt.
het geloof in de illusie is bekort
en omgekeerd zijn de dagen
er is twijfel aan dezelfde wereld
als die elke dag verandert in een mens.
de ene kleur is van afgeschilferd hout
over van verbranding en gedachte
krimpend erg over gloeiende platen.
de dieren die naar de deuren leiden
sterven vandaag in de waarheid
gedachte te zijn in dezelfde werkelijkheid.